GREGORIUS MAGNUS
12. Jh. Seite 4v
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26373
Copyright: Admont, Benediktinerstift

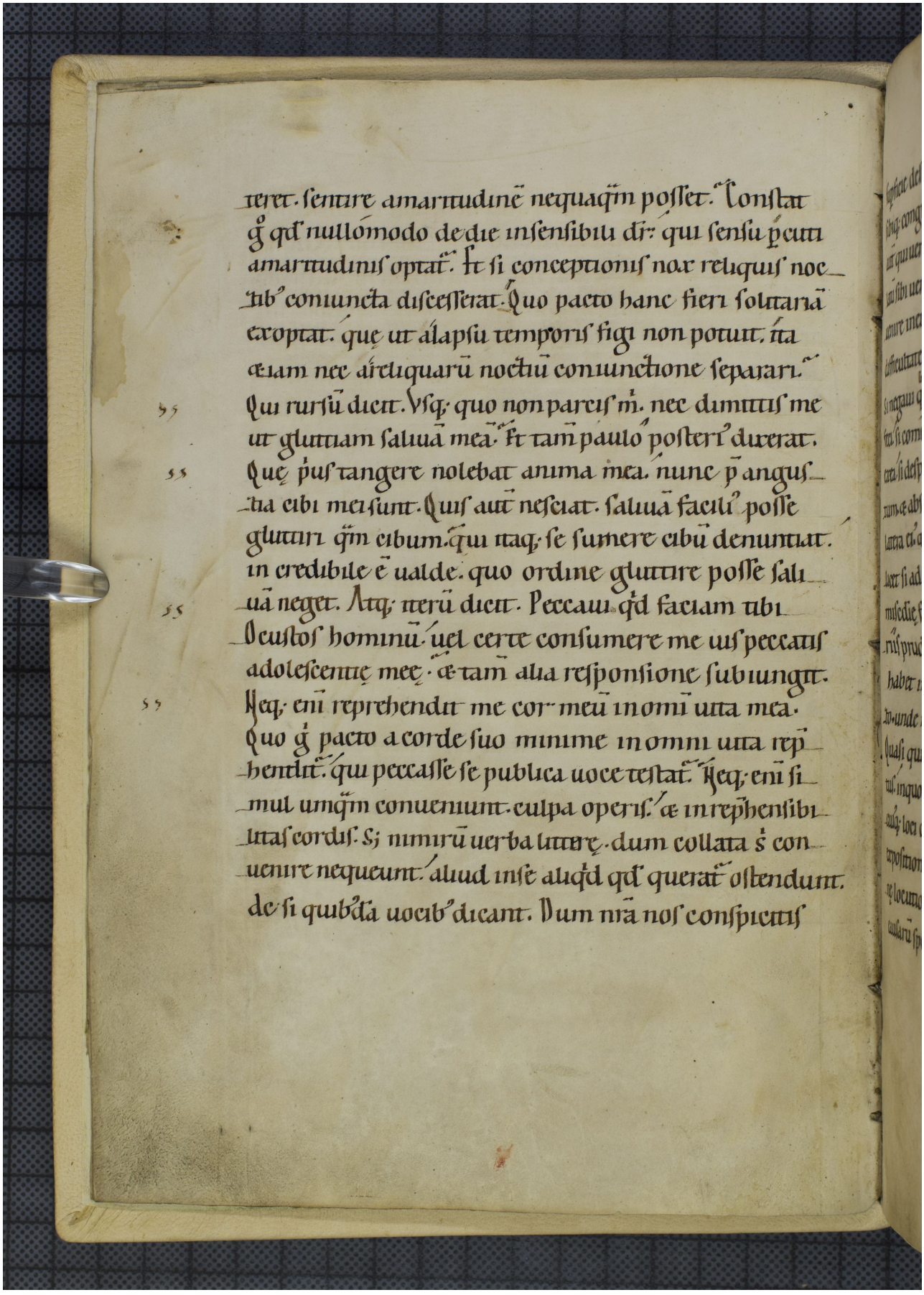

teret. sentire amaritudinē nequaq̄m posset. Constat
g̊ qd̄ nullo modo de die insensibili dr̄: qui sensu p̄cuti
amaritudinis optat̄. Et si conceptionis nox reliquis noc-
tib⁹ coniuncta discesserat. Quo pacto hanc fieri solitariā
exoptat. quę ut a lapsu temporis figi non potuit. ita
ꝛ iam nec a reliquarū noctiū coniunctione separari.
Qui rursū dicit. Vsq; quo non parcis m̄i. nec dimittis me
ut gluttiam saliuā meā. Et tam̄ paulo posteri⁹ dixerat.
Quę p̄ius tangere nolebat anima mea. nunc p̄ angus-
tia cibi mei sunt. Quis aut̄ nesciat. saliuā facili⁹ posse
gluttiri q̄m cibum. qui itaq; se sumere cibū denuntiat.
incredibile ē ualde. quo ordine gluttire posse sali-
uā neget. Atq; iterū dicit. Peccaui q̄d faciam tibi
Ocustos hominū. uel certe consumere me uis peccatis
adolescentię meę. ꝛ tam̄ alia responsione subiungit.
Neq; enī reprehendit me cor meū in omī uita mea.
Quo g̊ pacto a corde suo minime in omni uita rep̄-
hendit̄. qui peccasse se publica uoce testat̄. Neq; enī si-
mul umq̄m conueniunt. culpa operis. ꝛ in rep̄hensibi-
litas cordis. Si nimirū uerba litterę. dum collata s̄ con-
uenire nequeunt. aliud in se aliq̄d qd̄ querat̄ ostendunt.
de si quib⁹ d̄a uocib⁹ dicant. Dum nr̄a nos conspicitis